

REDACTIA

Deak Ferencz-utca nrul 20.

ABONAMENTUL

Pe un an . . . . . 20 cor.

Pe jumătate an . . . . . 10 .

Pe 1 lună . . . . . 2 .

M-rii de Duminecă pe an 4

coroane.

Pentru România și America

10 coroane.

Pentru România și străinătate

numeri de zi pe an 40 franci.

TRIBUNA

ADMINISTRAȚIA

Deak Ferencz-utca nrul 20.

INSERTIUNILE

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 bani
de fiecare publicațiune.Manuscripte nu se
înapoiază.

Telefon oraș și comitat 502.

Dinasticismul nostru.

I.

E un adevăr istoric netăgăduit, că Românii din țerile coroanei ungare au ținut în timpul celor din urmă două sute de ani în toate împrejurările la Impărat și la împărăție, și mulți iau această stăruitoare alipire către casa domnitoare drept manifestare a simțământului, că soarta poporului român atârnă și de puterea monarhiei habsburgice.

Alții iau însă dinasticismul Românilor drept urmare firească a stării de iobăgie, în care masele mari ale poporului s'au deprins a-și aștepta ușurarea dela mila stăpânului, și aceștia sunt de părerea, că azi, când iobăgia e desființată, e cestiune de dignitate națională, ca acest dinasticism slugarnic să înceteze.

Iar alții iau dinasticismul drept efect al ocrotirii, pe care Românii au găsit-o din când în când la Curtea din Viena și numai la ea, și aceștia sunt de părerea, că azi, când ei nu se mai pot răzimi pe Curtea din Viena, dinasticismul lor nu mai are rațiune.

Ori-și-care ar fi adevărul, importanță practică are numai întrebarea, dacă e ori nu cu putință a-i face pe Români să se lapede de dinasticismul lor tradițional.

E învederat, că dinastic nu poate să fie decât monarchistul, care e pătruns de convingerea, că cea mai firească, deci și cea mai bună formă de guvernament e cea monarchică.

Românii sunt monarchiști, atât ca urmași ai legionarilor lui Traian, cât și ca creștini, cari au trăit totdeauna sub stăpânire monarchică și nici că-și pot închipui viețuirea împreună decât sub purtarea de grijă a unui Domnitor, care în gândul lor e rânduit de Dumnezeu să fie pentru popor ceeace părintele e pentru familie.

Chiar dacă greșit ar fi gândul acesta, cine se socotește destul de tare, ca să-i poată face pe Români să se lapede de el?!

Prin cele mai înspăimântătoare sguduii sociale ar trebui să treacă, ca să se lapede în cele din urmă de întregul lor trecut și de toate preocupările lor creștinești, să se depărteze de convingerile moștenite dela părinții, bunii și străbunii lor și să se încante de o formă de guvernament lor azi străină.

Monarhii sunt fără îndoială oameni și ei și pot să greșască, să tolereze abuzuri ori să abuzeze ei însuși de putere: în desfășurarea firească a lucrurilor însă nici greșelile monarhilor, nici abuzurile tolerate ori săvârșite de dânsii nu duc la desființarea monarhiei, ci la schimbările de Domni, cari sunt, precum zice Românul, »bucuria nebunilor«.

Chiar dacă nu ar avea dreptate Românul, cine se socotește destul de tare spre a putea face, ca într'un timp politicește apreciabil Românii din regatul ungar să-și schimbe Domnul?!

Dinastiile s'au așezat tocmai spre a înlătura nenorocirile împreunate cu schimbă-

rile de Domni. Chiar dacă rea ar fi dar monarchia, așezământul dinastic o face mai bună, și dacă monarchul nu e vrednic de iubire, rămâne în inimele tuturor nădejdea, că urmașul lui își va înțelege interesele și-și va da silința să câștige iubirea obștească.

Dacă greu e dar să ajungă la o schimbare de Domni, neasemănat mai greu e să răstorni o dinastie, și om lipsit de bun simț ar fi cel ce s'ar socoti destul de tare spre a face, ca Românii să răstoarne dinastia, la care părinții, bunii și străbunii lor au ținut cu atâta statornicie.

Nu avem noi Românii să ne sămănăm cu Maghiarii, la care lupta pentru schimbarea dinastiei e tradițională.

Chiar și dacă rău ar fi guvernamentul monarchic, chiar și dacă rău ar fi actualul monarch, chiar și dacă dinastia actuală ar fi o nenorocire, lupta dinastică e lipsită de rațiune fiind că e o zadarnică risipă de puteri vii, care nu poate să ducă decât la slăbirea poporului român.

Pot să fie între Români oameni, care nu admit principiul monarchic, nu pot să suferă pe actualul monarch ori sunt dușmani ai actualei dinastii: ei sunt în contradicție cu simțământul comun al poporului român, și nu le rămâne decât să-și păstreze convingerile și simțămintele pentru sine.

Azi și încă mult timp de azi înainte dinasticismul Românilor din regatul ungar nu se discută, și aceia, care nu pot ori nu vor să-l cultive, sunt datori să-l respecte, dacă țin să nu facă rău turburând desfășurarea firească a vieții noastre.

Adevărul e însă, că forma monarchică nu e rea, că actualul monarch e vrednic de iubire și de admirațiune și că nu au Românii de a se plânge de dinastie.

Numai oameni, care nu cunosc trecutul ori nu sunt în stare să-l înțeleagă, pot să creadă, că le fac Românilor vre-un bine propagând porniri antidinastice.

Niciodată Românii din țările coroanei ungare n'au avut să se lupte cu regii Ungariei. E nobilimea ungară cea, care i-a asuprit, când regii au fost slabi. Mateiu Corvin, care a știut să țină în frâu nobilimea, a rămas în amintirea tuturor sfânt ca apărător al dreptății, iar în timpul neajutoratului Vladislav, laghelonul, nobilimea a creat legea lui Verböczy și-a impus-o.

Timp de patru sute de ani aproape nobilimea ungară s'a luptat contra Casei de Habsburg și s'a unit și cu Turcii, și cu alți dușmani ai ei numai pentru ca să-și asigureze puțința de a stoarce măduva popoarelor, și în timpul acestor lupte Românii au suferit când monarhii, aflându-se în strâmtorare, erau nevoiți să tolereze abuzurile făcute de nobilime, și s'au ușurat, când monarchia era tare.

Orbiți ar trebui să fie Românii, ca să nu înțeleagă, că și azi tot așa este, și că dând totul, ca să sporească puterea monarchului, ei nu dinastia o servesc, ci propriile lor interese și le apără.

Cum muncim pentru ajungerea idealului nostru național.

De dr. Dionisie Stoica.

Idealul nostru național este urmarea directă a trecutului nostru istoric și a împrejurărilor, în cari trăim.

Și ducerea lui în îndeplinire este o necesitate, pe care în primul rând o pretinde evoluția istorică și socială.

Nu mai este nevoie să accentuez, că progresul cultural al unui neam se poate ajunge numai dacă se ține cont de spiritul, obiceiurile, sentimentele și tradițiunile acelu neam — și tot așa de puțin este necesar, să amintesc, că un neam nu se poate face părtaș al culturii universale, dacă nu-i e dată posibilitatea să și-o asimileze și să o consume pe aceasta prin prizma caracterului său etnic. Sunt acestea lucruri atât de simple și atât de logice, că nu mai au nevoie să fie demonstrate.

Altă chestie importantă mă preocupă de astă dată.

Foarte mulți suntem convinși cu desăvârșire de idealul nostru cultural — național și mulți credem cu tărie în realizarea lui.

O simțim aceasta, fără a ne putea da bine sama, o simțim ca un rezultat al forței noastre vitale.

Și de multeori, căzând pe gânduri, înțeleg clar și simt cu precizie, că nu puținii luptători de azi și nici și mai puținii idealiști de ieri au amalgamizat aspirațiunile noastre în noțiunea: *cultură națională unitară*, ci geniul neamului nostru a scos la suprafață idealul timpului de față al istoriei noastre și ceice au înțeles glasul acestui mare geniu s'au angajat la o luptă și muncă sfântă, unii cu mai multă și alții cu mai puțină abnegațiune.

Mulți sunt cei-ce au înțeles spiritul vremii, dar sunt puțini cei-ce s'au desbrăcat de hainele personalității în lupta, la care n'au ezitat a se angaja.

Nu sunt de loc fatalist, dar analizând bine actualele împrejurări, între cari se muncеște pentru cel mai apropiat și mai sublim ideal al nostru nu pot să constat altceva, decât că *vremile fac pe oameni*.

Cât e de pregătit la noi terenul — în mare, nu în amănunte — pentru realizarea treptată și repede a postulatelor noastre naționale și ce încet înaintăm! Suntem cel puțin 12 milioane de suflete. Și dacă numai o jumătate de milion am fi luat la cunoștință lozincă timpului, ar trebui să simțim în fie-ce clipă, că ni-s'a îmbunătățit soarta.

Dar ar fi suficiente numai câteva sute de elemente conștii, cu inimă largă și cu suflet senin, ca să vedem cu ochii realizarea celor mai necesare condiții pentru o viață intelectuală, pe care o pretind vremile de acum.

De fapt sunt însă mii de luptători și de muncitori, conștii și însuflețiți, și cu toate

astea par'că stăm pe loc și numai întâmplător, dacă facem un pas înainte.

Ceice simt cu neamul, ceice înțeleg durerile și păsurile noastre ale tuturor, nu cred, că mă vor putea acuza cu exagerare.

Ce popor posedă mai multă forță vitală, mai multă bază de adevărată cultură și mai mult dor de bine, de progres, decât poporul nostru? Și care alt popor ar mai putea uimi lumea, pe lângă Japonezi, cu avântul ce l'ar lua în câțiva ani, dacă toți conducătorii lui naturali ar fi la culmea chemării, știind să facă convenita deosebire între interesul personal egoistic și între interesul altruistic al unui întreg neam!? Care alt popor s'ar putea măsura în privința aceasta cu al nostru?

E un mare păcat, care ne paște, un păcat, care de bună seamă își va avea explicațiile sale, dar care trebuie boicotat cu toată energia, dacă vrem să nu se cheltuiască în deșert prea multă muncă și dacă vrem să dăm de bine, ca popor, cu o zi mai de grabă.

Se face mult la noi pe terenul cultural în timpul din urmă, trebuie să recunoaștem, dar ce folos avem din suma aceasta de muncă, dacă *ce se zidește ziua, noaptea se surpă*. Da, este acesta un adevăr dureros, dar trebuie să-l mărturisim, dacă vrem să fim sinceri și dacă avem un crez național.

Prea se fac multe caste, și ceice ridică drapelul cu devizele: »luptă națională«, »muncă culturală«, »cultură națională«, ba chiar și *cultură națională uniformă* — prea se îngărădesc cu bariere personale, prea fac monopol cu aceste devize, uitându-și că în felul acesta se cobor prea jos și ajung a face cult personal, a servi interese trecătoare, perzând în cele din urmă din vedere adevăratul scop, pentru ajungerea cărui au pornit la drum.

Trebuie s'o recunoaștem fără înconjur: *Nu suntem cu inima largă, nu ne știm posta pe un pedestal înalt*, ca să nu pierdem din ochi ținta în învălmășeala multelor măruntișuri — și 'n loc de-a cultiva pururi sentimentul și gândul: *jertfă și abnegare personală*, facem tocmai contrarul, *jertfim scopul cel mare pentru mici cusururi de ordin inferior*.

Unitatea culturală nu o vor servi cei puținii la inimă și suflet. Nu e suficientă numai bogăția intelectului, ci și sărăcia patimilor, și pasiunilor, ca să nu facem din mijloc și ca să realizăm progrese concrete, iar nu fictive.

Nu îndrăsneții, nu reclamații și nu cei ce caută înălțare personală sunt factorii culturali. Adevărații muncitori, cei-ce știu să jertfiască tot ce au pentru un scop altruistic — sunt totdeauna anonimi, pentru că nu știu și *nu vreau* să fie practici.

Idealul nostru național îl vom ajunge. Ne e garanță poporul. Factorii adevărați ai progresului nostru nu-s singuratici, ci e o masă, o colectivitate. Iar dacă unii se cred mult pe acest teren, stau sub dominațiunea unei oarbe sinamăgiri.

Merit mai mare, decât meritul împlinirii datorinței față de neam, nu există în lupta și munca culturală-națională. Iar cel ce-și

împlinește această datorință în deplină cunoștință de cauză, va fi mângăiat, va fi satisfăcut, dar nu va aștepta pentru aceasta grase recompense morale și materiale.

Și păcatul nostru tocmai acesta este, că suntem stăpâniți de dorul de a fi glorificați, de dorul de a vâna chilipiruri de tot felul sub masca unei firme altruiste — și pentru a ne satisface aceste doruri, e natural, că trebuie să ponegrim din invidie ori-ce pornește din alt izvor, care ne-ar putea îneca, după părerea noastră, prestigiul deja câștigat.

Sunt acestea păcate prea înrădăcinate în sinul nostru, ca să poată dispărea într'o zi. Putem însă pretinde atâta bărbăție și atâta caracter, ca acestea să fie supuse barem în parte unor interese de ordin superior.

Când vom ajunge, ca nu patima și nu considerațiunile mici să ne determine munca și nu o cauză ridicolă să ne facă a pune în umbră forțe capabile de muncă?

E neapărată nevoie de gruparea tuturor elementelor bune, și de distribuirea înțelepțească a muncii, ca ceea ce s'a făcut odată bun, să rămâie, și ca în fiecare zi să se facă pas înainte.

Tot vorbim de cultură unitară — și nouă ne lipsesc în particular *elementele* unei civilizații și culturi, fără de cari nici din casă nu putem eși.

Oarba neunire, neagra invidie și celelalte păcate, pe cari le mai avem, trebuiesc mai întâiu călcate în picioare, dacă vrem, ca lupta și munca pentru o cultură unitară, să nu fie numai un prilej mai mult de ridicare personală, de sinamăgire pentru mulțime și de liberă calomniare a celor ce ți-s nesimpatici.

Critica e foarte necesară și păcatele trebuiesc sulate totdeauna. Din principiu a scoate însă în relief numai părțile rele ale unei instituții, manifestații colective, ori personale etc. înseamnă a urmări scopuri meschine, iar nici decum un bine comun.

E foarte greu a fi drept în toate împrejurările. Dar conducători ai unei mari lupte culturale, cum e a noastră, nu pot fi oameni nedrepti și înguști la inimă și la vederi.

De altcum o mare reformă în istorie nici când nu se poate realiza pe cale pacinică. Vor veni vremi și mai furtunoase. Și acestea vor naște bărbați corespunzători pentru atunci.

Deocamdată se vede, că mai e nevoie să ne bălăbănim în mocirla patimilor.

Dar să ne dăm cel puțin silința de a trece mai repede peste această perioadă, care nu ne aduce decât mici foloase negative.

Goluchowski rămâne. Svonurile despre abdicarea ministrului de extenterne Goluchowski au luat o nouă întorsătură. Abdicarea lui ar fi primită cu mare supărare în cercurile politice Austriace, îndeosebi și din motivul că *guvernul-Wekerle a făgăduit categoric, că în delegațiuni nu va lăsa să i-se dea vot de neîncredere lui Goluchowski*. Goluchowski a fost primit mai mult de o oră în audiență la M. Sa și cu

acest prilej și-a înaintat abdicarea. M. Sa însă *nu consimte* cu aceasta abdicare.

În cercurile diplomatice vieneze domnește opinia, că dacă Goluchowski totuși se va duce dela putere, atunci și guvernul-Wekerle încă are să cadă.

Ultime știri.

Duminecă s'a deschis congresul național bisericesc cu o deosebită solemnitate. Înainte de deschidere s'a ținut serviciu divin pontificând I. P. S. Sa mitropolitul I. Meșianu înconjurat de episcopii sufragani, P. S. Lor N. Popea și I. I. Papp și o mare asistență. Congresul s'a deschis în «Casa Națională», unde I. P. S. Sa a ținut un însuflețit cuvânt de deschidere. Se alege comisiile și se hotărăște termenul ședinței pe azi Luni la orele 10. După ședință membrii congresuali au plecat la reședință, unde au adus omagii înaltului prelat. Tot așa și celor doi episcopi. Spiritul ce domnește este spiritul păcii.

Din România.

Congresul științelor sociale. Prezidează dl C. Disescu.

Congresul trimite M. S. Regelui o depeșă prin care îi exprimă devotamentul și iubirea sa.

Dl G. Scraba face o comunicare despre condițiile de trai ale sateanului.

D-sa spune, că aceste condiții sunt deplorabile. Marea majoritate a țăranilor trăiesc în niște locuințe cu totul rudimentare.

O altă cauză care înrăește traiul țăranului e dispariția livezilor, dispariție care atrage după sine descreșterea numărului vitelor.

Arendașii avizi de câștig cultivă toate terenurile cu ajutorul mașinilor agricole. În multe județe tocmelile agricole sunt foarte apăsătoare. În alte părți condițiile prevăzute de tocmeli nu sunt respectate.

Afară de aceasta multe sunt relele cari bântuiesc satele noastre. Țăranul nu-și întrebuințează brațele decât spre a-și scoate hrana, ceea ce face ca industria casnică să sufere.

Nedelimitarea pământurilor sătenești care are urmări regretabile ca bătaii, certuri, asasinat formază o adevărată calamitate pentru țăranime.

Pelagra, alcoolismul, cerșetoria, concubinajul, nepregătirea primarilor, etc. sunt atâtea cauze cari crează un trai rău pentru țăran.

Remediul ar consta în răspândirea unei culturi sănătoase, înființarea tovărășiilor culturale și economice și fortificarea credinței religioase.

Termină preconizând ideia înființării societății de științei sociale.

Dl C. Dissescu felicită pe *dl Scraba* pentru comunicarea sa de o importanță așa de mare și care atinge multe din punctele privitoare la viața țăranului român.

Dl I. Kalinderu spune, că trebuie recunoscut că Statul a lucrat mult pentru binele țăranimei.

Aceste eforturi însă nu vor fi coronate de izbândă de cât atunci când vor fi sprijinite în mod sincer de proprietari.

Dl D. Comșa face o comunicare despre mijloacele economice pentru îmbunătățirea stărei sateanului.

A rezolvă această chestie socială înseamnă a rezolvă o mare chestie națională.

Mai întâi trebuie să stabilim principiul că situația țăranului nu se poate rezolvă fără intervenția Statului.

Numai pentru o intervenție cu rost vom izbuti să împrumutăm pe țăran și să-l armăm economic.

Starea țăranului e cât se poate de mizerabilă. Unii zic că țăranul nostru e leneș.

Asta nu-i exact. Țăranul nostru se scoală la 4 dimineața și se culcă la 8. Un om care muncește

HACKENDRE arhitect cu dipolmă și măestru zidar. **Cancelarie specială:** Arad, strada Kápolna nr. 4.

16 ore pe zi nu poate fi leneș. Putem deci conta pe munca țaranului nostru.

Spre a îmbunătăți soarta țaranului trebuie ca să i se dea pământ, instrumente agricole, trebuie să scapi pe țaran din mâna cămătarului și să-l pui în măsură să cultive bine și să vândă produsele în bune condiții.

Dacă am da țaranului toate acestea am da în realitate îndestularea nevoilor economice ale țării, am pune țara pe calea adevăratului progres.

Rezolvirea chestiei țărănești departe de a izbi interesele cuiva, din contră conciliază toate interesele și în primul rând pe acela al proprietarilor.

Di Comșa examinează propunerile făcute până acum de diferiți bărbați de stat spre a se rezolva chestia pământurilor țărănești.

Găsește că toate aceste propuneri precum și ideea casei rurale au inconvenientele lor.

De exemplu, cumpărarea pământurilor de stat spre a se împărți la țărani poate cu timpul să ducă țara la faliment și să producă anarhie.

Cea mai bună soluție ar fi ca chestia țărănească să se rezolve prin îngrijirea unei instituții de credit, cu alte cuvinte printr'un sistem comercial bazat pe interes.

Astfel s'ar putea crea o mare bancă pe acțiuni în care și statul să deponă un capital însemnat. Această bancă să cumpere pământului și instrumente pentru țărani și să lucreze pentru punerea în valoare a muncii acestora. Statul și acționarii acestei bănci, ca și ai oricărei instituții similare, ar intra în posesia capitalurilor vărsate pe calea amortizării acțiunilor.

Di Comșa explică pe larg mecanismul acestui sistem, căutând să demonstreze, că crearea societății în chestie ar aduce imense servicii țării, rezolvând chestia țărănească, cel puțin în parte.

La telegrama de omagiu trimisă M. S. Regelui de dl C. Disescu în numele membrilor congresului științelor sociale, Suveranul a binevoit a răspunde cu următoarea telegramă:

»Viu mișcat de cuvintele călduroase ce-Mi adresați cu ocaziunea congresului științelor sociale, mulțumesc membrilor acestui congres de urările lor. Doresc din adâncul inimei ca lucrările congresului să aibă o înrăurire binefăcătoare asupra stărei morale și materiale a țaranului, care ca plugar și soldat are dreptul la cea mai mare sollicitudine.»

»Carol«.

Manevrele regale. Din Ploiești ni-se scrie:

Seara, orașul a fost feeric iluminat; s'au tras focuri de artificii în grădina publică și la monumentul vânătorilor. Pe stradele centrale și mai ales pe bulevard domnea mare animație.

La ora 8 a avut loc banchetul oferit de Suveran ofițerilor generali cari au luat parte la manevre. La banchet au mai luat parte atașajii militari străini și persoanele oficiale din oraș și județ.

Banchetul a fost aranjat în trei săli din etajul de sus al liceului.

La masa de onoare a luat loc Suveranul, având în dreapta pe ducele de Connaught, în stânga pe primul-ministru, iar în față pe principele Ferdinand, pe generalul Manu și pe ministrul Grădișteanu.

La șampanie, M. Sa regele a ridicat primul toast în onoarea armatei, județului și orașului și a felicitat orașul Ploiești, care a ridicat un falnic monument fiilor săi cari au luptat vitejește pe câmpul de război reinviind bravura străbună. Apoi Suveranul a adus elogiul județului Prahova, care a știut să pună în valoare bogățiile solului și sub-solului său devenind astfel una din provinciile importante ale țării.

Inchină apoi pentru corpul 3 de armată care cu prilejul manevrelor a dat dovezi de o excelentă organizație.

Toastul regal a fost primit cu urale entusiaste. Muzica a cântat imnul regal.

Generalul Wartiade, comandantul corpului 3, a răspuns mulțumind Suveranului și asigurându-l de devotamentul armatei, care se simte fericită ori de câte ori vine în contact cu viteazul comandant, care a condus-o la glorie.

La orele 9 a avut loc o mare manifestație populară. S'a făcut o retragere cu torțe în fața cartierului regal.

Manifestația a avut un caracter grandios: cor-tegiul, compus din mii de persoane și de muzica regimentului 7 și de fanfara liceului, ajungând în fața liceului, s'a oprit isbucnind în furtunoase urale.

Suveranul și A. S. R. principele Ferdinand au ieșit în balcon și au fost aclamați cu entuziasm.

Suveranul descinzând în sala de jos a ținut cerc cu conmesenii întreținându-se mai ales cu profesorii prezenți și interesându-se de mersul învățământului.

La orele 10 s'a retras în parlamentele sale, împreună cu prințul Ferdinand.

Azi la orele 12 dimineața a avut loc pe Bulevard revista și defilarea Corpului III de armată care a efectuat manevrele.

La aceeași oră, Majestatea Sa Regina a sosit în trăsura la tribuna regală de unde a asistat la defilarea trupelor.

După defilare, Majestatea Sa Regele călare, M. S. Regina în trăsura regală, au străbătut orașul și s'au dus direct la gară de unde au pornit la Sinaia.

O întimpinare.

Citim în »Foaia Diecezană« organul oficial bisericesc din Caransebeș:

Jurnale străine, cari descriu festivitățile din Caransebeș sunt pline de insinuri infame la adresa Prea Sfințitului domn Episcop al nostru.

La aceste insinuări ne ținem de datorință a face următoarele reflexiuni:

În legătură cu distincțiunile și decorațiunile, ce s'ar fi distribuit unor persoane cu ocaziunea inaugurării statuei, susțin unele foi, că Prea S. Sa ar fi fost de astădată trecut cu vederea — ceea-ce ar fi provocat mare senzațiune — pentru ținuta sa la alegerile din urmă. Nu știm încât a fost intențiune, ca Prea S. Sa să fie decorat, atâta însă știm sigur, că Prea S. Sa n'a răvnit și nici nu răvnește după decorațiuni. E mulțumit cu conștiința, că își împlinește chemarea. Este o însinuare răutăcioasă și vrednică de autorii săi afirmațiunea, că Prea S. Sa ar fi ingerat la alegerile de deputați dietali. Căci cine nu știe, că Prea S. Sa, de când e în mijlocul nostru, nici odată nu s'a amestecat în lupte electorale și nu a influențat în vre-o direcțiune nici chiar în afaceri electorale bisericești, cu atât mai puțin în cele politice. Suntem convinși, că nu se află suflet de om, care să fie în stare să contesteze afirmațiunea noastră.

Că prea Sfinția Sa s'ar fi ferit de a primi la reședință pe archiducele Iosif, se combate prin faptul, că Prea S. Sa, după-ce s'a întors acasă dela Carlsbad și respective dela Sibiu și a aflat pe cale privată de dispozițiile luate pentru încvartirarea Alteței Sale, prin o scrisoare către comisiunea monumentului și a exprimat regretele, că comisiunea aceasta nu i-a dat posibilitatea de a avea la reședința sa ca oaspe înalta persoană. În ce privește pe cei doi membri ai comisiunii, cari afirmative, după poziția ierarhică ar fi putut să împărtășească Prea Sfinției Sale dispozițiunile luate, eventual să fie intervenit în ședințele numitei comisiuni pentruca încvartirarea să se facă la Prea Sfinția Sa, suntem în pozițiunea a afirma, că respectivele persoane n'au avut absolut nici o cunoștință despre felul încvartirărilor, căci aranjarea acestora nu s'a făcut în prezența lor.

Respingem mai departe afirmațiunea neadevărată a unor foi, că P. S. Sa ar fi fost contra monumentului și contra festivităților aranjate cu dezvălirea. Căci știe toată lumea, că P. S. Sa a primit protectoratul monumentului, ca atare a contribuit la colecta inițială pentru acest monument și a luat parte la serbare. Dacă i-a displicut ceva în toată chestiunea aceasta, apoi a putut să-i displică numai caracterul prea oficial, ce s'a dat serbării, și neatragera adevăraților grăniceri la serbare. Oare nu era serbarea mai deamă și nimbul ei mai majestos, dacă în locul Țiganilor aduși cu corturile lor la serbare se aduceau din fiecare sat grăniceresc fruntași români îmbrăcați sărbătorește, cari să fi format un decor al festivităților? Oare nu se dădea serbării și un caracter grăniceresc, dacă s'ar fi încheșat o companie de onoare, compusă din bătrânii grăniceri aflători în viață și decorați pentru vitejiile lor raportate în atâtea și atâtea lupte, purtate de gloriosul nostru rege, și o companie ca aceasta să se fi postat în fața reprezentantului regesc și nu o lume de oameni, cari străini sunt — atât ei cât și părinții și moși-strămoșii lor — de acest colț de țară îngrășat cu sânge grăniceresc!

Să ne ocupăm puțin și cu chestia jandarmilor. Pe timpul festivităților s'au concentrat în Caransebeș vr'o 200 de jandarmi. Nu impoartă cine i-a adus și pentruce. Destul că 2 jandarmi au fost postați în interiorul bisericii încă înainte de a se începe sf. liturgie de Duminecă. P. S. Sa venind la biserică a fost surprins, când i-a văzut, și în surprinderea sa i-a întrebat, că ce caută în biserică. La răspunsul, că sunt trimiși de autoritățile lor, P. S. Sa a reflectat: »Destul de rău«. Și desul de rău zicem și noi, căci serviciul dumnezeesc nici odată n'a avut trebuință de scutul baionetelor jandarmilor. Și chiar dacă respectivii doi jandarmi au fost trimiși ca »gardă de onoare«, apoi destul de rău, că nu au fost anunțați autorității noastre bisericești. Este o infamie deamă de născocitorii ei a atribui P. S. Sale cuvintele, că nu va fi slujbă dumnezească, dacă nu se depărtează jandarmii, cari de altcum — dupăce a intrat P. S. Sa în biserică — eșind din biserică s'au postat la ușa intrării.

Ce să zicem în fine, când s'au aflat oameni atât de neprecugetați, cari prin astfel de insinuări infame tulbură liniștea serbărilor petrecute atunci, când aceste serbări au avut de centru sărbătorirea Majestății Sale!?

Cuvântărea

rostită de dl IOAN CALINDERU în ședința congresului de arte industriale și meserii. (București).

Doamnelor,
Domnilor,

În ședința de ieri, după afabila propunere a dlui Hurmuzescu, delegat al dlui ministru al cultelor și instrucțiunii publice, a-ți bine-voit a mă aclama președinte de onoare al congresului D-v.

Mișcat de această deosebită cinste, n'am putut de cât să vă exprim via mea recunoștință, și în câte-va cuvinte, să arăt progresele realizate de o țară vecină, Ungaria în artele industriale și mai cu seamă în industria mică.

Am călătorit mult în această țară. Am vizitat împreună cu agenții domeniului Coroanei, multe stabilimente indrustiale, mai ales din cele în legătură cu agricultura, pentru a mă orienta și a vedea ce se poate introduce pe domniile Coroanei.

Trebue să recunosc, că peste tot am fost bine primiți, și că ni s'a arătat cu plăcere ceea ce doream să vedem.

Anul acesta, este, când de sute, când de mii de frați Români din regatul vecin, au venit să

INMORMĂNTĂRI

cu pietate religioasă, pe lângă supraveghierea noastră personală, în toate prețurile, cu frumoase decorări de dolio, în mod corăspunzător.

Exhumare și transport de cadavru în toate părțile necunoscând, nici piedici, nici distanță.

CSUTAK KÁROLY és FIA

primul institut de înmormântare

ARAD, piața SZABADSÁG nr. 20.

o o o o (palatul contelui Nádasdy). o o o o

— Telefon 37, serviciu de noapte (la locuință): 339. —

Cunune pentru posminte și pantlici pentru cunune pentru ziua morților și pentru ori-care altă ocazie, cu inscripții în ori-ce fel de execuție, recomandăm împodobirea și iluminarea criptelor după cheltuiala ce o vreți.

SIGRIE de LEMN și METAL

și obiecte de aranjament de tot soiul.

Imprumutăm decorațiuni, catafalc, dric funebru în ori-ce alte obiecte necesare la o înmormântare.

Spriginul marelui public. Csutak Károly és fia. Il cer cu profundă stimă.

ne cerceteze. Fac urări ca primirea ce au avut expozanții și vizitatorii maghiari, să fie fericită în drumuri la relații cordiale între neamurile care populează Ungaria.

Sper că distinții bărbați de Stat unguri vor recunoaște că Românii din Ungaria sunt buni patrioți care iubesc ca și conlocuitorii lor patria comună, precum am văzut eu însumi în numeroasele mele călătorii, și că nimic nu stă în cale pentru a strica concordia ce trebuie să lege cele două popoare. Aceste sentimente de lealitate politică, nu sunt câtuși de puțin turburate de iubirea de neam care e firească și neștersă în inima omului.

Pot să spun, că și puținii colegi iubii, stimați ce avem la Academie printre Românii din regatul învecinat, exprimă totdeauna respectul și devotamentul ce le însuflă Regele lor și iubirea lor de patrie.

Cunosc în deajuns această țară, pentru a putea afirma, că ne poate servi de pildă.

Pe lângă ea trebuie să studiem de sigur, și să luăm exemple și dela alte țări mai înaintate, la care au recurs la rândul lor vecinii noștri.

Totul e să știm să alegem, unde găsim ceea ce se potrivește mai bine țării și firei poporului nostru, în sfera Dv. de activitate.

În multe privințe pildele din Ungaria și din Bucovina ne sunt mai indicate, fiind că se aseamănă cu noi, atât ca poziție geografică, cât și ca populațiune. Dovada o avem la frații noștri de acolo, care practică și cu succes și pe o scară întinsă industria mare și mică.

La noi, industria e la începutul ei. N'avem de cât foarte puțini meseriași, iar dintre săteni aproape de loc, deși se plâng că n'au destule mijloace de trai.

Nu intru în amănunte în ce privește această împrejurare despre care am vorbit pe larg la congresul corpului didactic și la cel al științelor sociale, care s'au ținut de curând, dar va trebui să se țină seamă de dânsa, pentru ca îndrumarea ce se va da industriei și meseriilor să fie de adevărat folos.

Țăranii noștri sunt și puternici și destoinici. În unele privințe sunt chiar superiori orașenilor, așa în cât îndemnându-i și înlezându-le învățarea meseriilor țara va câștiga atât ca bună stare generală, cât și ca progres pe acest teren.

Nu intru nici în discuțiunea mijloacelor mai practice pentru dezvoltarea meseriașilor, căci aceasta o faceți dv. cu mai multă competență.

De alt cum Statul le dă de mai multă vreme o deosebită atențiune, îndreptând o bună parte din învățământ către meserii, de care avem tot atâta trebuință ca de celelalte profesii.

Învățământul profesional superior e de asemenea la oare-care înălțime.

Îmi permit numai a aminti învățământul practic adică de ucenicie, care e foarte răspândit și căruia Ungaria datorează generalizarea meseriilor ei. Acesta mi-se pare chiar mai nimerit pentru îndrumarea sătenilor, dacă e însoțit firește de cursuri teoretice sara și sărbătoarea și ocrotit de o regulamentare potrivită.

În privința lui însă, va trebui să se studieze nu numai cece a făcut Statul, ci și măsurile luate de comună, de corporațiuni, de asociațiuni diferite și chiar de particulari din alte părți.

Nu mai departe decât în Brașov și Sibiu sunt asociațiuni, cari au primit donațiuni însemnate și cari n'au alt scop, decât îndemnarea și ajutorarea ucenicilor la diferite meșteșuguri. Când sfârșesc învățătura, le înlesnesc călătorii în centrele mari industriale, iar altora le procură uneltele trebuincioase pentru a-și putea începe profesiunea.

În sfârșit, să sperăm că în curând și cu dezvoltarea crescândă a industriei, vom avea o legislație ocrotitoare a muncitorilor din fabrici și ateliere, care și dacă nu exercită profesiunea pe socoteala lor, alcătuiesc totuși un factor însemnat în dezvoltarea și progresul industriilor.

Nu trebuie uitată nici asistența în caz de accidente sau bătrânețe care a luat o mare dezvoltare în cele multe țări. Și în această privință avem un material bogat de studii și experiențe din care se poate alege și adopta pe cale mai potrivite. La noi asistența e cu atât mai necesară, cu cât poporul e foarte impresionabil la nenorocire.

Mai sunt apoi oficiile de muncă și alte instituțiuni, care să favorizeze îmbrățișarea meseriilor.

Prin stăruință și spirit de concordie veți ajunge la țelul dv. spre binele țării mai cu seamă având în fruntea dv. bărbați luminați și devotați ca d-nii C. Alimănișteanu, arhitect, G. Sterian, inginer, C. P. Panaitescu, arhitect, St. Burcuși, D. Moiescu, Marin Alexandrescu și alții al căror nume cu mult regret îmi scapă.

Călduroasa cuvântare a d-lui dr. Hurmuzescu v'a dovedit că și Statul vă poartă un viu interes și vă dă tot sprijinul pentru a progresa.

Fac dar' doamnelor și domnilor, din suflet urări pentru înflorirea meseriilor și industriilor, care au luat și ele parte la puternica regenerare, pregătită prin mișcările din 1821 și 1848 și condusă cu devotament și înțelepciune de iubitul nostru Suveran, a cărui neasemuită Domnie o serbăm.

Trăiască M. Sa Regele!

Trăiască M. Sa Regina!

Să trăiască AA. LL. Regale Principii Moștenitori cu Augusta Lor Familie.

Din străinătate.

Noi detalii despre căderea lui Bismarck.

Prințul Cholodwig zu Hohenlohe al III-lea, cancelar al imperiului german, a însemnat în memoriile sale între altele, cauzele pentru care căderea lui Bismarck devenise inevitabilă.

Partea aceasta a apărut în revista literară «Über Land und Meer», din care extragem pentru cititori aceste două detalii esențiale.

Berlin, 26 Martie 1890. Marele Duce de Baden, la care am fost azi dimineață, știe multe despre criza din urmă, dar nu toate. El susține că ruptura dintre cancelar și Împărat, s'a făcut pe tema unei chestiuni de putere.

Cauza principală a rupturii, fusese ordinul de cabinet dela 1852. În virtutea acestui ordin Bismarck nu toleră, ca împăratul să primească rapoarte dela ministrii săi fără știrea și consimțământul său. Împăratul ținea ca acest ordin de cabinet să fie revocat, Bismarck se opuse însă energetic.

Convorbirea degeneră într'o discuțiune atât de violentă, în cât, după cum mi-s'a spus mai târziu împăratul însuși: A fost o adevărată minune că nu am isbit cu călimarul în cap.

Strassburg, 31 Februarie 1890. Henduck, care a fost azi la mine, îmi istorisi, că împăratul a explicat generalilor comandanți, pentru ce a concediat pe Bismarck.

În rândul întâiu a fost chestiunea ordinului de cabinet și puterea din cale afară de brutală a lui Bismarck, față cu împăratul.

În urma acestora, nu mai era chip de colaborare. Mai bine să se ducă acum, pe cale pacifică, zise Wilhelm II, decât mai târziu, în urma cine știe al cărui conflict grav.

Apoi mai spuse împăratul generalilor, că Rusia a voit să ocupe Bulgaria militărește și cerea ca Germania să rămână neutrală în eventualitatea aceasta.

Împăratul zise, că el a promis împăratului Austriei, să-i rămână un aliat credincios și că îi va rămânea. Ocuparea Bulgariei de către Ruși, însemnează un războiu cu Austria și el, Wilhelm II, nu poate să părăsească pe aliata sa.

Bismarck era însă cu totul de de altă părere. El susținea ca Austria să fie abandonată. Dar Wilhelm al II-lea i-a declarat, că el nu o va părăsi pe Austria, chiar de se va și încurca într'un război și cu Franța.

OFTICA.

Conferență ținută de doctorul Al. Bolintineanu.

(Urmare).

Nu... copilul nu moare nici odată de oftică, când bubele au fost dela început spalate, îngrijite și vindicate, așa încât, baccilul care ar naște boala, nu a avut pe unde să intre.

Tot aci, putem spune ceva și despre tatuaj. Prin tatuaj, se înțeleg semnele ce au obiceiul unii, și mai ales unele popoare, de a le face pe corpul oamenilor, pe picioare și mai ales pe brațe.

La noi, era credința de cei-ce se duceau să viziteze Ierusalimul, etc. să li-se facă astfel de semne, ca o probă, că au fost prin acele locuri sfinte.

Mulți au obiceiul, că fac cu scuipatul la culorile de cari se servesc, în loc de apă, și de sigur s'a îmbolnăvit de oftică, operatorul, când operatorul suferea de ea.

Se povestește cazul unui tânăr din Franța, care întreține relații amoroase cu o tinăra pe care o tatua și căreia îi ungea rănile cu scuipatul său.

Tinera aceasta muri de oftică pe care o luase dela amantul ei.

Amintim numai în treacăt, puțința tuberculozii copiilor ebreilor de sex masculin, când li-se face de către rabin, așa numita operație de circumcizie.

2. Calea digestivă.

Calea digestivă, e calea prin care se ia de noi în cele mai dese cazuri, oftica.

Mult timp s'a crezut, că tucurile cari se găsesc în stomac, ar omori baccilii ce-i introducem

prin gură, așa că nimeni nu s'ar tuberculiza prin mâncare.

S'au făcut însă dovezi sigure în medicină, că această presupunere nu e adevărată, așa încât rămâne bine știut, că prin stomac, putem lua oftica, ba încă e una din căile prin care o luăm foarte des.

Medicii au căutat să se convingă de acest adevăr, luând în acest scop animale tinere, cum sunt d. e. viței, pe cari i-au hrănit cu produse tuberculoase, amestecate în hrana lor, în țărțele ce li-se dă, și după câtă-va vreme tăindu-le, le găsea că au devenit tuberculoase (Chauveau).

Tot astfel s'au urmat experiențele, și cu alte animale.

De aci vedem sigur, că prin calea digestivă, prin stomac, putem să luăm, putem să ne molipsim cu oftică.

La noi în țară, țiganii au obiceiul să strângă de pe străzi mucurile de țigări, care au fost poate cu un minut înainte în gura vre-unui tuberculoz, — se îmbracă cu lucruri pe cari le strâng de prin gunoaie, mănâncă poame sau alte lucruri pe care le strâng de pe jos sau de prin gunoaie, — și care prin urmare sunt deseori pline cu microbii oftice.

De aceea cea mai mare parte din țiganii cari trăiesc pe la noi sunt ofticoși.

La acestea se mai adaugă neîndoios, reaua locuință în care trăiesc (cele mai dese-ori bordeie sau corturi), grozav de proaste la hrană, grămădirea unui mare număr dintre ei, sub un același cort, sau într'un același bordeiu, etc.

Aceasta îl face pe dl Prof. Dr. Romnicianu să zică: »Această rasă de oameni, pare merită a fi distrusă de oftică«.

Tot pe cale digestivă se tuberculizează:

Școlarii sau cei cari își împrumută între ei, creioanele ce le udă în gură, când vor să le înțrebuințeze;

Școlarii cari își împrumută între ei cărți, sau se servesc de cărți vechi, și au obiceiul de întorc foile, udându-și degetul în gură.

Școlarii cari beau la școală apa, toți cu o aceiași cană.

Cea mai mare parte dintre noi, care avem răul obicei, că udăm cu limba timbrele ce voim să le lipim pe cererile noastre, pe scrisorile noastre. Etc. etc.

Ce urmează, iubit auditor, de aci?

Dacă noi am arătat că prin fierbere microbul care naște boala, moare, — dacă noi am dovedit că noi putem lua boala prin mâncare, prin stomac cu alte cuvinte, — e sigur că noi fierbând bine laptele ce îl mâncăm zilnic, și care provine dela vaci bolnave, e sigur, că noi fierbând bine sau frigând bine, carnea care provine dela vaci bolnave, — vom omori microbul, și le vom putea deci mânca fără nici o frică că ne vom bolnăvii.

Pentru ce privește vacile, avem azi mijlocul să ne asigurăm dacă ele sunt sau nu sunt tuberculoase.

Acest mijloc e așa numita »Probă cu tuberculina«.

Tuberculina aceasta, e o substanță preparată tot de Koch, e o substanță pe care dacă o introduceau sub pielea animalului, prin mijloace bine cunoscute în medicină, el capătă căldură când e bolnav de oftică, și nu capătă nici o căldură când e sănătos.

Dacă prin această ușoară probă, noi dovedim

În restul articolului din revista germană, mai sunt și alte detalii interesante, din care rezultă, că împăratul și cancelarul se plâneau reciproc unul în contra altuia.

Astfel Bismarck reproșa lui Wilhelm că nu ține atât de mult la Alsacia-Lorena, de care nu prea se interesează. De altă parte, Wilhelm se plânga că Bismarck l'a înegrit la curtea rusească, prezentându-l ca pe un dușman al Rusiei, dar că n'are probe materiale în privința aceasta.

Scurt, relațiile devin absolut insuportabile între acești doi oameni autoritari, până ce Wilhelm puse în fine alternativa ori: Dinastia Bismarck ori Dinastia Hohenzollern.

NOUTĂȚI.

ARAD, 15 Octombrie 1906.

— **Pentru Românii din Zarand.** Citim în »Libertatea«: Sub conducerea societății arad-cenadane »A. Cs. E. V.« pentru drum de fer, să plănuiește înființarea unei mari societăți pentru scoaterea cărbunilor de peatră pe toată Valea Crișului-Alb, dela Brad până la Hălmașiu.

Urzitorii societății au și început a cumpăra dela Românii de pe această vale, pământurile peste cari se va întinde lucrarea societății. Și cum nu s'a făcut zgomot, storc dela bieții Români săraci, pământul aproape pe nimic, că zic că și așa n'ar căpăta mai mult! Aud că abia dau câte 15 floreni (30 cor.) pe jugăr, și oamenii îl dau unul după altul, ca să aibă poate cu ce plecă ei apoi — la America!

Ce mă doare e, că poporul e neîncredător, par'că desnădăjduit și nici nu merge să mai întreb pe fruntașii săi, pe binevoitorii săi, ci își vinde pământul și dreptul așa cu ochii închiși. Și doar' e lucru vădit, că rău face. Că orice întreprinzător serios, i-ar da cel puțin încercințel pe acele locuri. Că bine că nu-s așa rodnice la suprafață, dar în sânul lor să găsească bogății nemăsurate și deci prețul locurilor nu poate fi așa de tot de ciufulă!

Facem luători aminte pe cărturarii români de pe Valea Crișului-Alb până la Hălmașiu, să-și lumineze poporul, să nu-l lase așa lăpăda pe prețuri de batjocură (cu 15 fl. jugărul), moșia din mână!

Meargă și ceară sfat la fruntașii lor în Brad, Hălmașiu și aiurea, și numai apoi lase să în astfel de târguri, de cari să aibă și ei un folos mai bun!

— **Despre o expediție.** La Copenhaga s'au primit știri despre expediția arctică comandată

de căpitanul Michelsei, al căru vapor. »Duchess-of-Bedford« a ajuns la 18 August Point-Porow, pe coasta de nord a ținutului Alaska.

— **Procesul din Bruxela.** Cititorii își vor aminti de omorul săvârșit asupra secretarului de legațiune de Chile Balmacena. Carlo Waddington ucigașul motivează omorul cu faptul, că Balmacena își călcăse promisiunea de-a se căsători cu sora ucigașului. Tatăl Balmacena care susține acuza, arată într-o broșură, că d-șoara Waddington mărturisise fiului său, că a mai avut relații cu un văr al ei și că fata a încercat să facă presiune asupra tinărului declarându-i, că este în poziție.

— **Un trubadur modern.** La Metz, (Germania), a sosit de curând un adevărat trubadur care evoacă timpurile dispărute din evul mediu.

E un italian, anume Brandini, care timp de cinci-spre-zece ani a făcut de trei ori ocolul pământului cu o gitară în bandulieră, singurul său mijloc de traiu.

— **Femeie trecută de 120 ani.** Când vedem că pela noi omul de 60 de ani e bătrân, cel de 80 de ani e ajuns în starea de copilărie și de milă, iar pe la 90 de ani nici nu e om, ci chin, — aproape nu putem cuprinde cu mintea, ca după 90 de ani să mai trăiești încă 30, deci aproape încă o viață!

Și în Japonia de fapt trăiește și azi, în Tokio, o femeie pe care pare a o fi uitat moartea. E Taka-Susu, femeie trecută de 120 de ani, și e încă la minte, umblă, și povestește despre lucruri și vremuri pe care nimenea din cei azi în viață în jurul ei, nu le-au ajuns, ci le par curate povești.

— **Concurs de întrecere.** La concursul de întrecere cu baloane, pentru cupa oferită de americanul Gordon Bennett, a fost proclamat învingător locotenentul american Lahm, care a făcut cea mai lungă distanță dintre cele 17 baloane, 640 km. în 22 ceasuri.

— **O femeie nelegiuită** a pus toată lumea din Milano în cea mai mare agitație. Un muncitor Angelo Frontini a fost condamnat la 11 ani de pușcărie pentru că ar fi violat pe *propria sa fiică de șapte ani*. Mama și fiica au mărturisit împotriva tatălui criminal. Frontini însă nu se mulțumi cu această judecată. El trimitea din pușcărie nevestei sale scrisori, rugându-o neconștient să-l scape mărturisind adevărul. După condamnare, nevastă-sa muri, iar fiică-sa ajunse într'un penzion, unde ea știrui senzație prin faptul, că

leșină ori de câte-ori călugărița îi spune de pedepsile pe cari le îndură cine minte. În sfârșit, pe patul de moarte ea mărturisă că cel-ce a atentat la cinstea ei a fost altul, un anume Giotti de 50 de ani. Adus în fața ei ea îl recunoscu imediat, strigând spasmodic: »Acesta-i.« Ea muri, dar tatăl ei scăpă de pușcărie. Nevastă-sa urzise planul acesta infernal împotriva bărbatului ei pentru a acoperi crima adevăratului făptuitor, care era amantul ei.

— **Muzicoterapia.** Acesta-i numele artei de a tămădui unele boli prin... muzică. Un doctor din Viena care se ascunde după literile H. S. K. publică date interesante despre acțiunea muzicii asupra oamenilor sănătoși și bolnavi. »Muzica, zice, care enervează pe sănătoși, potolește simțirile bolnavului.«

În general, muzica modifică sau grăbește, circulația sângelui și respirația. Dacă muzica îi vioaie și veselă, ochiul strălucește, fața să colorează mai tare, pulsul se grăbește, temperatura trupului crește și mistuirea se împlineste mai repede. Dacă muzica îi sumbră și lină, ochiul să învâle, fața se pălește etc.

Doctorul H. S. K. pune următoarele reguli pentru tratamentul boalelor.

1. Cu cât muzica îi mai simplă și cu cât ea exprimă limbajul natural al spiritului, cu atât ea are mai multă acțiune mai ales la oamenii puțin culti.

2. Fiecare țară având melodiile sale naționale, acțiunea muzicii este cu atât mai mare cu cât ea se apropie de aceste melodii.

3. Muzica trebuie să fie în raport cu gradul de impresionabilitate a subiectului etc.

Pentru ceice voiesc să învețe stenografia e foarte binevenit manualul: *Stenografie Română*, metodă practică pentru a învăța singur după sistemul *Gabelsberger*, adaptat de Eduard Kohn. Se găsește la toate librăriile din România. Depozit principal la librăria Sfetea din București. — Preț 3 lei.

— **Ce era în păretele chirieșului?** În Milano ședea de mai mulți ani un bărbat încă tânăr și voinic, în chirie la un cetățean pacinic. Avea numai o odaie. Omul era tare străin și gazda nu știa din ce trăiește. De mai multe ori voind să-l aunge din cuartit, îi urcase tot la indoit chiria, că avea o purtare ce părea puțin curată. Venea numai după miezul nopții acasă și durmea numai ziua. Dar chiriașul nu voia să meargă, ci plătea chiria așa urcată cum i-o cerea gazda, că, zicea, m'am deprins aci și nu mă pot hotărî să merg într'alt loc.

O singură dată l-a văzut și gazdă-său venind ziua acasă, dar acum nu venea singur, ci însoțit

că animalul supus la încercare e ofticos, cel mai sigur lucru ce avem de făcut, e ca animalul să fie omorât.

Bine ar fi, dacă toate țările ar căuta să încerce astfel vitele care sunt bolnave, — cel puțin când produsele lor, sau ele însăși, sunt destinate pentru comerț; aceasta ar fi de sigur un mare pas ce s'ar câștiga, ca întinderea ofitei să fie întârziată, să meargă cu pași mici, dacă nu chiar să fie oprită cu totul.

Un bun prieten al meu, Doctorul Donescu, îmi spunea zilele acestea, cum că știe dela un medic Veterinar, că la abatorul nostru din capitală, s'au dat ordine, a se aplica aceste măsuri de probă.

3. Calea Respiratoare.

Cunoaștem cu toții marea cantitate de praf care se găsește în aerul care ne înconjoară și pe care îl respirăm continuu — cunoaștem cu toții zic, pentru că ori-care dintre noi a avut ocazia să vadă, că în aerul așa de liniștit al odăii, poate să zărească în lumina soarelui ce intră că o linie în odaie — milioanele de firicele de praf, care se mișcă în toate părțile. (Tyndall).

Acest praf e de multe ori adus de stăpâna, de femeia care locuiește această odaie, prin rochia lungă ce a târît-o toată ziua prin praful ulișelor, și seara, când vine o scutură în odaie.

Sunt state, sunt comune, unde femeile sunt obligate prin lege a nu mai purta rochile cu coadă, și a-ți văzut în mare parte și la noi introduse. — prin imitație de modă — rochile acestea scurte, bune și practice din multe puncte de vedere.

De sigur, poetul a găsit dragălaș la femeie rochia lungă, când scrie:

»Din încrețirea lungii rochii
Răsari ca marmura în loc.
S'atârni sufletu-mi de ochii,
Ce-i plin de farmec și noroc.«

Dar tot poetul a cântat și

»Pulpa golului picior«,

nu cu mai puțin drag, ca rochia lungă de mai sus.

În niște versuri publicate acum de curând, sub titlu »Prima rochie lungă«, iscălite »Cyano« (Ranetti) (Revista Furnica Iulie 1906), poetul zice între altele copilei, care îmbracă pentru întâia oară această rochie:

»Zi adio dragă, veselului joc,
Du la loc nimicuri din copilărie;
Ia-ți o înfățișare gravă or să vie
Fantii cu monoclu, freză la mijloc
Funte de mătase, pantaloni cu dungă,
Ca scai se vor ține, după rochia-ți lungă.«

Dacă aerul e așa de încărcat cu praf, și dacă praful conține așa de des microbul ofitei — după cum am avut ocazia să arătăm — rezultă, că în fie-care inspirație a noastră, suntem amenințați să băgăm în plămâni noștri, mari cantități de bacili tuberculoși.

Ca să vă puteți face o idee de câți microbi se pot găsi în praf, vă arăt aci calculele făcute de un învățător (Heller), care a dovedit că un tuberculos dă afară pe fie-care zi, în termen mijlociu, 720.000.000, de bacili (Proust).

Tuberculosul scuipă și scuipatul său se usucă cu timpul, microbii din ei sunt luați de vânt, plutesc în aer, până când sunt inspirați de noi, și du-și astfel în plămâni.

Când individul X care i-a respirat, e pe deplin sănătos, e bine hrănit, nu e obosit peste măsură, trăiește în locuințe bine aerizate, și bine luminate, când nu face abuz de beuturi alcoolice — microbi nu-și pot desvolta puterea lor, mor, sau rămân adormiți.

Dar, când individul X care i-a respirat, nu e pe deplin sănătos, când el nu e bine hrănit, când este obosit peste măsură, când trăiește în locuințe umede, locuințe ce nu sunt bine aerizate, sau, sunt oameni cari fac abuz de beuturile alcoolice — microbii introduși din aer, găsesc teren fertil, se desvâltă, se înmulțesc, își fabrică otrava de care vă spuneam — toxina — și acești oameni se îmbolnăvesc, zac, slăbesc, și-și prind chiar viața.

Care va să zică, Domnii mei, ferțiți-vă de băuturi alcoolice, cum sunt, vinul, țuica, vișinatele, romurile etc., căutați a vă păstra sănătatea cât se poate în mai bune condiții, hrăniți-vă bine, trăiți în locuințe bune — acestea vă garantează 90%, că D-voastră triumfați, că organismul D-voastră ese biruitor, în lupta dintre el și bacilul ofitei.

Natura, a avut și ea grija ca să înlesnească omului această luptă. I-a așezat în nări, mii și milioane de firicele mici, numite *Cili vibratili* — a așezat în nări — *mucusul* — toate cu scopul ca să oprească praful, cu scopul ca să împiedice microbul de a pătrunde mai sus, cu așa de multă înlesnire.

Pentru că scuipatul nostru, sau mai bine, pentru că scuipatul unui tuberculos, aduce în aer milioane de microbi — e bine ca noi cu toții să căutăm a nu mai scuipa ori și unde, ci numai în scuipător, sau în batiste anume făcute pentru acest scop.

de patru giandarmi și un judecător. Aceștia scormoniră toată casa străinului și, ca prin minune, deteră și de o deschizătură tainică în perețele casei, deschizătura ce trecea din fundul unui dulap și în perete iacă o fereastră oarbă, plină de aur și de argint! Erau bani și lucruri scumpe în preț de trei milioane și jumătate de lire! Că străinul era unul din cei mai isteți și primejdioși spărgători de case, și își adunase avere ca în povești! Dar patima de spart și lăcomia îl împingea mereu spre alte spargerii, până ce acum o săptămână fu prins și așezat în pușcărie!

— **In exclusiva magazină a fabricii de pânuri au sosit noutățile de toamnă.** O întregă uniformă de haine bărbătești 3 metri pânură de lână fl. 3.90, 4.45, 5.40, 6.60, 7.95.

In provincia trimitem mustre. Pentru un pardeiu ori palton 2.20 cmt. fl. 6.60—7.50.

Peptare după moda franceză în prețurile cele mai convenabile.

Pentru copii se capătă remășițe. Cu stimă: **Leichner & Fleischer** magazinul fabricii de pânuri în *Arad*, Szabadságtér 17.

— **Wolf J.**, pantofar de ghete femeiești și bărbătești *Arad*, strada Weitzer (palatul minorităților).

Bursa de mărfuri și efecte din Budapesta.

Cota oficială pe ziua de 13 Octombrie.

INCHEEREA LA 12 ORE:

Grâu pe Oct. 1906 (100—clgr.)	7.30—7.31
Secară pe Octombrie	6.62—6.63
Orz pe Octombrie	7.15—7.16
Cucuruz pe Iulie	6.03—6.04
Cucuruz pe 1907	5.15—5.16
Grâu pe Aprilie 1907	7.46—7.47

INCHEEREA LA 5 ORE:

Grâu pe Octombrie 1906	7.29—7.30
Grâu pe Aprilie 1907	7.55—7.56
Secară pe Octombrie	6.62—6.63
Ovăs pe Octombrie	6.86—6.87
Cucuruz pe Iulie	5.03—5.04
Cucuruz pe 1907	5.19—5.20

Târgul de porci din Kőbánya.

De prima calitate ungară: Bătrâni, grei părechea în greutate peste 400 kgr. 112—113 fil.; bătrâni mijlocii, părechea în greutate 300—400 kgr. — fil.; tineri grei în greutate peste 320 kgr. 119—120 fil.; calitate sârbească: gre-părechea peste 260 kgr. 122—123 fil.; mijlocii părechei. 250—260 kgr. greutate 126—127 fil. Ușori până la 240 kgr. 116—118 fil.

Redactor responsabil: Sever Bocu.
Editor proprietar: George Nichin.

Mersul trenurilor.

Valabil dela 1 Octob. 1906.

ARAD—BUDAPESTA.

acc.	pers.	pers.
Arad, pleacă 4.16 dim.	11.25 a. m.	9.30 seara
Sofronya —	11.41	9.48
Curtici 4.36	11.55	10.03
Lökösháza —	12.10	10.21
Chitighaz 5.00	12.34	10.54
Ciaba 5.20	1.29	11.39
Szolnok 7.32	4.24	3.05
Bpesta, sosește 9.35 dim.	7.20 seara	6.10 dim.

BUDAPESTA—ARAD.

acc.	pers.	pers.
Bpesta, pleacă 7.25 dim.	8.00 dim.	10.10 seara
Szolnok 9.23	1.09	1.30
Ciaba 11.13	2.05	4.32
Chitighaz 11.30	2.34	5.03
Lökösháza —	2.51	5.21
Curtici 11.54	3.05	5.38
Sofronya —	3.15	5.50
Arad, sosește 12.12 d. m.	3.29	6.05 dim.

ARAD—TEIUȘ.

acc.	pers.	pers.
Arad, pleacă 12.22 d. m.	4.02 d. m.	6.35
Ghiorok —	4.35	7.06
Radna-Lip. 12.57	5.09	7.34
Soborșin 1.50	6.55	8.47
Murăș-IIia 2.32	8.07	9.47
Deva 2.56	8.46	10.27
Simeria-Piski 3.14	9.16	10.56
Orăștie 3.32	9.45	11.22
Vințul-de-jos 4.16	10.35	12.11
Alba-Iulia 7.—	10.56	12.31
Teiuș, sosește 7.36 seara	11.25 seara	12.58 d. m.

TEIUȘ—ARAD.

pers.	acc.	pers.
Teiuș, pleacă 3.55 dim	8.55 dim.	2.— d. m.
Alba-Iulia 4.23	13.36	2.30
Vințul-de-jos 4.48	12.05	2.44
Orăștie 5.33	12.33	3.33
Simeria-Piski 6.05	1.05	4.12
Deva 6.29	1.16	4.27
Murăș-IIia 7.11	1.41	5.10
Soborșin 8.15	2.32	6.19
Radna-Lipova 9.41	3.25	7.41
Ghioroc 10.10	—	8.16
Arad, sosește 10.50 a. m.	4.01 d. m.	8.50 seara

ARAD—TIMIȘOARA.

pers.	pers.	pers.
Arad, pleacă 6.15 dim.	12.17 d. m.	5.— seara
Aradul-Nou 6.25	12.28	5.21
Vinga 6.55	12.56	6.14
Timișoara s. 7.44	1.45	7.39

TIMIȘOARA—ARAD.

pers.	pers.	pers.
Timișoara pl. 8.25 dim.	2.10 d. m.	9.17 seara
Vinga 9.45	3.03	10.17
Aradul-Nou 10.27	3.33	10.49
Arad, sosește 10.40	3.42	10.59

Mamele lăptătoare

se simțesc adese de tot obosite în timpul, când au mai mare lipsă de puteri și de sănătate, ca să-și poată împlini datorițele de mamă. În urmare mai ales dinsele află mijlocul neîntrecut de nutriție și întărire în *Emulsiunea lui Scott*. Pregătită din oleu de ficat de știucă cu adaus de var de acid fosforic și natron, necondiționat că e bună, foarte ușor de mistuit, aduce apetit, și astfel pentru mamele tinere e mai bună decât oricare alt mijloc. Cu ajutorul *Emulsiunii lui Scott* înceată slăbiciunea și prindem iute plăcere de viață. *Emulsiunea lui Scott* are efect cu mult mai mare și e mai de primit, decât oleul de ficat de știucă. (1)

Semnul, că *Emulsiunea lui Scott* e veritabilă este breveta: «un om, care poartă în spate o știucă mare».

Cu provocare la foaia aceasta și trimițându-se 75 fileri taxă de timbru trimite franco un model.

Dr. **BUDAI EMIL**, «Városi Gyógyszertár»
BUDAPEST, IV. Váci utca 34—50.

Prețul unui flacon original C. 2.50
Se află în fie-care apotecă.

ANUNȚ.

Se caută măestri români, măsari, rotari, fauri, coloritori, barbieri, păpucari, croitori, fumieri, curieri etc. etc., cari vor avea un viitor bun, având comuna noastră și drept da târg. Pentru răspuns detaliat trimiteți marcă postală dlui *Pavel Gherga*, înv. în Goruja, u. p. Krassova, (Krassó-Szőrény m.).

Ați văzut Domnilor, prin multe localuri publice scris: »Nu scuipești pe jos. Scuipatul e vătămător sănătății etc.« în tramvaie, în vagoanele de drum de fier, pe peroanele gârilor, și în fine pe la diverse autorități.

E însă, iubit auditor, și o parte hazlie, cu privire la acest anunț:

Mie personal mi-s'a întâmplat (și probabil și multora din dvoastră asemenea), într'un rând pe peronul gării de nord, și altădată într'un vagon de drum de fier: Voind să scuipe, căutam cu ochii peste tot, scuiptoarea (mai ales că eram invitat și de anunțuri), dar n'am găsit nicăiri faimoasa scuiptoare: nici în vagon, nici pe peronul gării în chestie.

In capitala unei țeri, am avut ocazia de curând, să intru în cabinetul unui medic, care pretinde a fi singurul dintre toți medicii, competente în materie de tuberculoză.

Când intri la el, te asurzesc mașinăriile cari se învârtesc în toate felurile, făcând astfel reclam medicului nostru.

Dar cât sui scara la el, până să intri în cabi-

netul de consultații speciale, nu găsești nici o scuiptoare.

Nu uitați!!!... medicul nostru are cabinete speciale pentru fiecare boală, și poate chiar pentru fiecare bolnav!!!?

Astăzi e cunoscută de toată lumea ce e o scuiptoare, așa că nu se mai găsește nimeni în cazul țăranelui din spirituala anecdotă a domnului Speranța.

Iată pe scurt, cam ce e cu acest țaran: El tot venia cu afaceri la un boer, care observase, că clientul său avea obiceiul de a scuipe pe jos, ori de alte ori îi venea să tușască, fără să fie saama nici de curățenia parchetelor lui, nici de scumpetea covoarelor lui.

Intr'o zi, boierul cheamă pe fecior, și spune: »Când vei mai vedeă, că țaranul vrea să scuipe, să te duci cu scuiptoarea în fața lui:

Zis, făcut.
Cum țaranul vrea să tușască, cum feciorul să ducea cu scuiptoarea în fața lui.

Bietul nostru țaran, care nu știa la ce servește aceea cutiuță elegantă, pleca capul de partea cealaltă și scuipea tot pe jos.

Azi așa, mâne așa, până într'o zi, se resti pe servitor, spuindu-i:

»Mă!... dacă mai vii cu cutia aia în fața mea, o să scuipe în ea».

Se cere însă și administrațiilor să aibă peste, tot puse scuiptoare, și puse la înălțime 1' m. spre a fi lesnicioase de întrebuițat, puse așa încât să fie lezne văzute, iar nu ascunse pe la colțuri și conziderate ca un obiect rușinos.

Se mai cere ca scuiptările să fie făcute așa în cât să poată fi lesne spălate, de sticlă de porțelan, de fier smălțuit etc., etc., iar nu de lemn și nu umplute cu nisip sau cu strujituri de lemn, ci cu lichide antiseptice, care să nu fie în nici un caz sublimat (căci cragulează scuipatul).

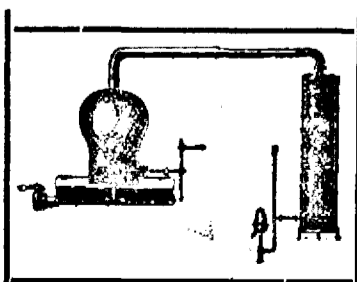
In fine, a 4-a cale, prin care ne putem infecta de tuberculoză, e calea *Genito-Urinară*.

Această cale e încă discutată în știință dacă aduce sau nu oftica, și de aceea vom trece și noi cu discuția asupra ei. (Va urma).

Nagy Pál,

măestru căldărar în Budapesta

V. Váci-ut, nr. 64.

Căldări și recuizite de aramă roșie pentru ferberea spiritului, cognac, licher, comină și drojde.

Pregătirea verigelor (catene) de fer. Mare magazin stabil pentru aranjamente de băi (scalde). Aranjază și provide cu cele trebuincioase tot felul de fabrici. Vase de aramă pentru hoteluri și restaurante; pentru ferbere de cafea; căldări pentru spălat și pentru vatra focului (sparchet) în cuină. Raporturi și cinctură cu prețuri foarte moderate.

Incunoștințare.

Aduc respectuos la cunoștința onoratului public, că în Arad, strada Boczkó nr. 5 în 11 Octombrie am deschis sărbătorește

hotelul la „Vulturul Negru“

edificat în stil modern cu 21 camere cu gust arangiate, și vor sta la dispoziția onoratului public

Spre orientare în iau voia să comunic, că la mine se va găsi zilnic bere proaspătă de KÖBÁNYA. În toată Vinerea zamă de pește, în toată Sâmbăta gustare proaspătă de porc, cuină admirabilă și beuturi escelente. — Camerele sunt iluminate cu electricitate și se pot căpla cu unpreț dela 1'60 cor. în sus.

În iau permisia să mai amintesc, că mă voi strădui din toate puterile, ca oaspeții mei să fie pe deplin mulțumiți, deci rog să mă și sprijinească.

Cu deosebită stimă

IGNATIE PAȘCA,
hoteller și ospătar.

→ Tramvaiul circulă până înaintea hotelului meu. ←

Am onoare a aduce la cunoștința P. T. public, că am empărat

negustoria de ghete

din loc Strada Forray a lui Végh Gyula, care o voi conduce eu insumi.

Timpul mai îndelungat petrecut în bransa aceasta mă face să cred, că voi servi P. T. public atât în lucrări nouă, cât și în reparaturi foarte bune și cu prețuri moderate.

Recomandându-mă atenției P. T. public, așteptând comăndele prețioase sunt cu deplin respect

H A I S E R G Y Ö R G Y

pantofar

A R A D, Forray-utca.

Am onoare a aduce la cunoștința onoratului public, că în 15 a lunei curente

în str. Tabajdy Károly nr. 1

am deschis

Prăvălie de confecție

de haine pentru copii și fete.

Cerând sprijinul onoratului public, rămân

cu deosebită stimă:

KAUPERT IRMA.

Ifj. Kopetkó Károly

CASĂ DE MARFE

PENTRU MODA DE BĂRBAȚI ȘI FEMEI

== ARAD ==

Strada bisericii — palatul Minorităților.

Telefon local și pentru comitat ur. 477.

Isvorul cel mai ieftin de târguit.

Iși recomandă magazinul său bogat provăzut cu tot felul de

stofe țesute pentru costume de dame după moda cea mai nouă negre și în colori.

Daruri gata pentru mirese, pentru juni și fete.

Mare asortiment pentru reverenzi și faloane prețești.

● Mustre în loc și provință trimit gratis. ●

Am onoare a aduce la cunoștința onoratului public, că am preluat dela Szabó Kálmán

Berăria de Pilsen și restaurantul

„Kispipa“

ce se află în strada Salacz nr. 3, sub Casina Domnească Aradană, în centrul orașul Arad, vis-à-vis de casa comitatului și hotelul Central. Aici voi pune la dispoziție renumita veritabilă bere Pilsen. Acest restaurant l-am deschis în 15 August. Aici voi servi, conform recerînțelor moderne, mâncări bune, vinuri de prima calitate și șampanie bună. Vipt și ducerea acasă a mâncărilor. Servesc prompt pe lângă prețurile cele mai avantajoase, cu toată stimă:

Szabó Vincze

proprietarul a berăriei de Pilsen „KISPIPA“, fostul hoteller în Vajda-Hunyad.

TISLER VAZUL pavagiu

Arad, strada Radnai 24

primește orice muncă de pavare

apoi

face plăci de beton, canaluri de beton fundamente pentru uscarea pământurilor umezi, primesc orice construcții de pământ în condițiile cele mai avantajoase și în prețurile cele mai ieftine.

Plise și guvelnare în toată lățimea.

Mare asortiment de pănuri pentru haine bărbătești.

pentru acea țărânie română, care în timpul modern n'a avut parte decât de doi oameni politici, dintre cari unul a răposat ca cetățean al României, iar pe celălalt a fost înlăturat din lupta politică, prin parvenirea democratului dr. Aurel cav. de Onciul, ales de ruteno-evreo-germano »democrați«, pentru a reprezenta — pe Români în parlament și interesele lor »democrate inter-naționale«.

Aci e locul, fiindcă trecurăm în »Era constituțională«, să amintim o notă caracteristică a erei austriace în Bucovina »dulce«:

Baronul Erb, fost secretar la ministerul de interne din Viena, a decretat: »Wir werden in der Bukovina derartige Zustände schaffen, dass keinem Teufel gelüsten wird die Hand darnach zu reichen.«¹⁾

Și cu toate astea, există și oameni învățați între Români din Bucovina ca și dl Onciul, care constată²⁾, că »țărâniea, talpa țării, fu neglijată complet și slăbi tot mai mult, iar slăbiciunea ei — țărâna română fiind depozitarul Românis-mului în Bucovina — era identică cu slăbirea elementului român. Situația lui deveni cu atât mai precară, cu cât în decursul erei constituționale progresaseră și se întăriseră atât Rușii cât și celelalte elemente din țară și începuseră a apăsă tot mai greu asupra Românilor«.

Și cu toate astea, un idealist naționalist român bucovinean³⁾ iată cum scoate la iveală păcatele vremii noastre, cari apasă tot atât de mult, dacă nu și mai mult, în cumpăna vieții obștei, cari completează cele spuse despre țărâna de dl O. și cari toate-toate ar trebui să preocupe pe adevăratul luptător în Bucovina, pentru româ-nism:

»Cât de departe a ajuns la noi decadența națională în inteligența noastră, ne servește ca exemplu împrejurarea din anul 1900 — lucru ne mai pomenit în istoria popoarelor — ca din 14 deputați români, dietali, cetește lectorule și te minunează, unsprezece deputați dietal români s'au lăsat a fi ademiniți și total corupți prin momeli și promisiuni de favoruri și avantaje personale, din partea presidentului țării de pe atunci, Burgouignon, vânzând, acești bravi români, întreg poporul român și toate interesele sale naționale... Deci, iată școlile străine, creșterea tendențioasă, ca exemplu drastic, la ce grad de degradare morală și națională ne poate aduce: (creșterea străină, ne servește Dr. Aurel Onciul și Dr. Florea Lupu) ne face imposibilă reinălțarea din mocirla existenței noastre naționale...»

¹⁾ Vom creâ în Bucovina astfel de stări de lucru, ca nici dracul să nu mai poștească a întinde mâna după ea.

²⁾ V. R. I. 7.84

³⁾ Op. cit. 163.

Nu numai mântuirea economică a țărânelui, ci și cea morală națională a inteligenței, și aceasta o cere Bucovina românească!...

Din această serie de observațiuni și reflexiuni ocazionale și fără pretenții, precum și în urma lor, ni se deșteaptă în aminte o minunată plâz-nuirea alui Sudermann, — care poate... s'ar pot-trivi în cazul nostru.

Magda, ajunsă celebra prin străini, se întoarce acasă (Haimath!); și îl dă afară din casă pe cel ce a săvârșit păcatul și vrea să facă pe sfântul virtuosul...

Și îmi vine a întreba:

Acasă, în Bucovina, dl Onciul nu găsește »Jurne-mea Literară«? Acolo să-l vedem suflându-se de-a binele, alături cu Tofan, Nistor, etc. cari sunt români buni și jertfitori pentru neam!

Nu voi să trag nici o concluzie, dar îmi vin în minte multe proverbe românești...

Și în definitiv »Viața Românească« e a tuturor Românilor de bine și...

»Cel ce vine în ceasul al 12-lea primit va fi și acela în casa Domnului! Sfinx.

Nunta poetului Goșa.

— Corespondență particulară. —

Sibiu, 14 Oct.

O zi splendidă de toamnă, cel mai distin-t public românesc, în catedrala nouă, stră-lucită, având de naș pe marele poet al ne-amului românesc, pe Alexandru Vlahuță cu doamna, iar fericita mireasă o suavă, gin-gașe Româncă odraslă a unei distinse fami-lie română, — iată ce a încoronat cea mai însemnată zi a vieții tinărului cântăreț, al pătimirilor noastre...

Pe la 3 și jum. în jurul catedralei mul-țime imenză, toți membrii congresului. Nu-mai acestora însă și altor câțiva li-s'a îngă-duit intrarea în biserică. Ș'au avut toți răb-darea să aștepte, și cei din catedrală și cei d'afară, până la cinci, când au sosit nuntașii: mirele cu d-na Vlahuță, într'o elegantă rochie, mireasa d-șoara Hortensia Cosma la braț cu marele și iubitul poet Al. Vlahuță, d-na Lucia Cosma cu dl C. Stere, d-șoara Minerva Cosma cu dl E. Vancu, d-șoara Claudia Goga cu dl dr. Comșa, d-șoara Veturia Pap cu dl Caius Brediceanu, d-șoara Miți Mun-teanu cu dl Remus Cosma, Geta Pap cu dl

dr. Dan, apoi d-na și dl Tăslăuanu, d-na și dl Lupaș, d-na Goga cu dl dr. Aurel Cosma, și în fine fericii părinți ai miresei, — iată cununa nuntașilor.

Cununia a oficiat-o protosincelul Miron Cristea, azistat de diaconul Tulbure. La sfâr-șit a rostit o înălțătoare vorbire, scoțând la iveală talentul poetic al mirelui și arătând câtă speranță pune întreg neamul întrinsul, dupăcum a exprimat și bucuria obștească ce o simțim putând să salutăm între noi pe marele poet Al. Vlahuță.

Toți au grăbit să felicite pe tinerii căsă-toriți.

NOUȚĂȚI.

ARAD, 16 Octomvrie 1906.

— La expoziție! Cercetarea în masse a expoziției de Români din țara noastră, ține încă. În mai multe ținuturi se organi-zează noi grupuri pentru a merge la expo-ziție. Zi de zi s'anunță și la redacția no-astră mulți cari ar dori să participe la o a doua expediție aradană. Li rugăm însă pe toți cei-ce ni-s'au adresat zilele acestea să fie cu răbdare, căci noua grupă va fi orga-nizată de dl Ioan Russu Șirianu, care acum e absent din Arad, la congresul bise-ricesc din Sibiu. Sosind acasă va răspunde dânsul tuturor.

A doua expediție, se organizează de Ro-mâni din Bistrița. Fruntașii d'acolo fac un apel foarte călduros pentru a îndemna la participare la această excursie.

— Ocaziunea binevenită — scrie »Rev. Bistriței« — ce ni-se oferă acum, nu o pu-tem avea »într'un veac de om«. Expoziția din București este de prezent centrul de atracțiune a românimii întregi. Acolo se adună sute și sute, mii și mii, grupuri mari și mici, tot ce neamul nostru are bun, mare și entuziast.

Acolo fraților să mergem și noi! Va fi o excursiune plăcută, de studiu unde mergem, nu pentruca să demonstrăm, ci ca să ne îmbogățim cunoștințele, să ne oțălim inimile,

Nu trebuie să îngrijească Febra tifoidă, fiindcă și aceasta e o boală care trebuie să-și facă veacul ei;

Nu trebuie să îngrijească o Scarlatină, fiindcă și aceasta e o boală care trebuie să-și facă veacul ei.

Nu trebuie să îngrijească, pe un bolnav cu pi-ciorul rupt s. ex. fiindcă și aceasta trebuie să-și facă veacul etc. etc.

Și în fine, rezultă după învățatul nostru medic, că nu trebuie să mai îngrijim nici un bolnav, ci să-l lăsăm ca boala să-și urmeze cursul!?!?!?

Dintre multele boale care predisun organismul nostru la oftică, tusa măgărească și pojarul sunt în prima linie.

Dar iubit auditor, e sigur în medicină azi, — pentru medicul care cunoaște treaba —, că se vindecă cu mult mai lesne aceste boale când sunt îngrijite decât când sunt lăsate la voia întâmplării sau îngrijite de părinți etc.; e sigur, că complicațiile ce se pot ivi, sunt mult mai rare când sunt îngrijite acești bolnavi, decât când nu sunt îngrijite; e si-gur că predispoziția la tuberculoasă vine mult mai rare ori; zic în fine, e foarte sigur, că fi scutim de foarte numeroasele manifestări de oftică, cum s. ex. Scurgerea urechilor, care aduce cu vremea surzimea; etc. etc.

Trecând în fine la cea din urmă parte a con-ferinței mele, la vindecarea ofticei, voi fi foarte scurt, fiindcă de sigur nu am să vă vorbesc aci despre mijloacele de care ne servim în știință spre a vindecă acești bolnavi, — voesc numai să vă a-firm, că medicul poate să vindecă pe un ofticos, mai ales când boala e luată dela început — cu condiția ca bolnavul să se supue mult timp tra-tamentului, și cu condiția ca el să asculte și să facă cu religiozitate, toate câte i se vor spune.

Nu vă voi cită aci, numeroasele statistice cari dovedesc spusele mele, ci mă voi mulțumi numai cu cea mai curând publicată la noi (Iulie 1906, revista »Spitalul«), din care se vede, că din 67 bolnavi ofticoși, 25 au întrerupt tratamentul, iar pentru ceil'alți se dă: 35 vindecați, restul fiind încă sub îngrijiri medicale.

Așa dar, iubit auditor, rezumând în câte-va cu-vinte cele ce am spus până aci, doresc să aveți convingerea, că infecția noastră cu oftică, ne-o putem face:

Prin ori ce rană, pe care o lăsăm neingrijită, nelegată, etc.;

Prin cele ce mâncăm, când nu ferbem bine laptele sau carnea, ce provin dela vite ofticoase.

Prin aerul ce respirăm;

Acestea toate când noi nu ne îngrijim bine organismul,

Când ne perdem nopțile la jocuri de cărți, sau alte petreceri, în loc să ne odihnim;

Când facem abuz de beuturi alcoolice;

Când nu ne hrănim bine;

Când nu trăim în locuințe igienice;

Și în fine nu ne îngrijim bine când suntem bolnavi etc.

Doresc să rămânem cu toții convinși din a-cestă sfătuire a noastră de azi, că un tuberculos se vindecă totdeauna dacă boala sa e luată dela început.

Aci încheiem cu conferința noastră de azi, și vă reamintesc că societatea »Albina Carpaților« care a inaugurat seria conferințelor populare, nu va întârzi de a face ori ca sacrificiu pentru cei ce se vor înscri la casa lor de ajutor, nu va întârzi de sigur, ca cu ajutorul nostru al tutu-ror, să vină în sprijinul copilașilor ce ar suferi, sau ar fi pedepsiți la oftică, fie prin înființarea de colonii școlare, fie etc.

Termin aci, iubiții mei zicând:

Trăiască societatea »Albina Carpaților«.

August 15 1906.

Iconostase noi, precum și renovări după specialitate Schmidt János, se execută cu cea mai mare conștien-țiozitate la zidăria de biserică

◀ Budapesta ▶

● IX. Soroksári utca 40. ●
Fondată la anul 1888. ●